

Republica Moldova

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIE

DE INADMISIBILITATE

a sesizării nr. 84g/2016

privind excepția de neconstituționalitate a unor prevederi din Codul
de procedură penală

*(dispunerea și efectuarea măsurii speciale de investigații:
interceptarea și înregistrarea comunicărilor)*

CHIȘINĂU

12 octombrie 2016

Curtea Constituțională, statuând în componența:

DI Alexandru TĂNASE, *președinte*,
DI Aurel BĂIEȘU,
DI Igor DOLEA,
DI Victor POPA,
DI Veaceslav ZAPOROJAN, *judcători*,
cu participarea dlui Dumitru Avornic, *grefier*,

Având în vedere sesizarea depusă la 15 iulie 2016,
Înregistrată la aceeași dată,
Examinând admisibilitatea sesizării menționate,
Având în vedere actele și lucrările dosarului,
Deliberând la 12 octombrie 2016 în camera de consiliu,

Pronunță următoarea decizie:

ÎN FAPT

1. La originea cauzei se află excepția de neconstituționalitate a următoarelor prevederi din Codul de procedură penală al Republicii Moldova nr. 122-XV din 14 martie 2003:

- articolul 64 alineatul (2) pct. 5), în redacția Legii nr. 66 din 5 aprilie 2012 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală al Republicii Moldova nr. 122-XV din 14 martie 2003;

- articolele 132¹ alineatul (2) pct. 2), 132² alineatul (3) și 132⁴ alineatul (1);

- articolul 132⁴ alineatul (7) teza întâi (articolul 135 alineatul (4), în redacția Legii nr. 122 din 14 martie 2003);

- sintagma „*dar nu mai târziu de momentul încetării urmăririi penale*” din alineatul (7) al articolului 132⁵;

- articolul 132⁹ alineatul (15) teza a doua;

- articolul 414 alineatele (2) și (3),

excepție ridicată de avocatul Vasile Nicoară în dosarul nr.1a-1159/15, pendinte la Curtea de Apel Chișinău.

2. Sesizarea a fost depusă la Curtea Constituțională la 15 iulie 2016 de către completul de judecată din cadrul Curții de Apel Chișinău (Ion Pleșca, Oxana Robu și Stelian Teleucă), în temeiul articolului 135 alin. (1) lit. a) și g) din Constituție, astfel cum a fost interpretat prin Hotărârea Curții Constituționale nr. 2 din 9 februarie 2016, precum și al Regulamentului privind procedura de examinare a sesizărilor depuse la Curtea Constituțională.

A. Circumstanțele litigiului principal

3. Pe rolul Curții de Apel Chișinău se află cauza penală nr. 1a-1159/15 de învinuire a lui: N.V. de comiterea infracțiunilor prevăzute la articolele 323 alin. (1), 327 alin. (1), 327 alin. (1), 327 alin. (1), 327 alin. (2) lit. c), 42 alin. (3), 177 alin. (1) din Codul penal; E.B. de comiterea infracțiunii prevăzute la articolul 323 alin. (1) din Codul penal; B.A. de comiterea infracțiunii prevăzute la articolul 324 alin. (1) din Codul penal; V.Z. de comiterea infracțiunii prevăzute la articolele 332 alin. (1), 42 alin (3), 177 alin. (1) din Codul penal; V.S. de comiterea infracțiunii prevăzute la articolele 42 alin. (4), 177 alin. (1) din Codul penal; V.G. de comiterea infracțiunii prevăzute la articolele 42 alin. (3), 177 alin. (1) din Codul penal.

4. În cadrul ședinței de judecată din 1 iulie 2016, avocatul Vasile Nicoară a ridicat excepția de neconstituționalitate a articolelor 64 alin. (2) pct. 5), în redacția Legii nr. 66 din 5 aprilie 2012, 132¹ alin. (2) pct. 2), 132² alin. (3), 132⁴ alin. (1), 132⁴ alin. (7) teza întâi (135 alin. (4), în redacția Legii nr. 122 din 14 martie 2003), 132⁹ alin. (15) teza a doua, 414 alin. (2) și (3) și a sintagmei „*dar nu mai târziu de momentul încetării urmăririi penale*” din alin. (7) al art.132⁵ din Codul de procedură penală, invocând faptul că acestea nu corespund criteriilor de calitate a legii, fiind imprevizibile și neclare, iar aplicarea lor contravine dispozițiilor constituționale prevăzute la articolele 20, 21, 23, 26, 28, 30 și 114.

5. Prin încheierea din aceeași dată, instanța a dispus ridicarea excepției de neconstituționalitate și transmiterea sesizării în adresa Curții Constituționale pentru soluționare.

B. Legislația pertinentă

6. Prevederile relevante ale Constituției (republicată în M.O., 2016, nr. 78, art. 140) sunt următoarele:

Articolul 20

Accesul liber la justiție

„(1) Orice persoană are dreptul la satisfacție efectivă din partea instanțelor judecătorești competente împotriva actelor care violează drepturile, libertățile și interesele sale legitime.

(2) Nici o lege nu poate îngreuna accesul la justiție.”

Articolul 21 Prezumția nevinovăției

„Orice persoană acuzată de un delict este prezumată nevinovată până când vinovăția sa va fi dovedită în mod legal, în cursul unui proces judiciar public, în cadrul căruia i s-au asigurat toate garanțiile necesare apărării sale.”

Articolul 23 Dreptul fiecărui om de a-și cunoaște drepturile și îndatoririle

„(1) Fiecare om are dreptul să i se recunoască personalitatea juridică.

(2) Statul asigură dreptul fiecărui om de a-și cunoaște drepturile și îndatoririle. În acest scop statul publică și face accesibile toate legile și alte acte normative.”

Articolul 26 Dreptul la apărare

„(1) Dreptul la apărare este garantat.

(2) Fiecare om are dreptul să reacționeze independent, prin mijloace legitime, la încălcarea drepturilor și libertăților sale.

(3) În tot cursul procesului, părțile au dreptul să fie asistate de un avocat, ales sau numit din oficiu.

(4) Amestecul în activitatea persoanelor care exercită apărarea în limitele prevăzute se pedepsește prin lege.”

Articolul 28 Viața intimă, familială și privată

„Statul respectă și ocrotește viața intimă, familială și privată.”

Articolul 30 Secretul corespondenței

„(1) Statul asigură secretul scrisorilor, al telegramelor, al altor trimiteri poștale, al convorbirilor telefonice și al celorlalte mijloace legale de comunicare.

(2) De la prevederile alineatului (1) se poate deroga prin lege în cazurile când această derogare este necesară în interesele securității naționale, bunăstării economice a țării, ordinii publice și în scopul prevenirii infracțiunilor.”

7. Prevederile relevante ale Codului de procedură penală al Republicii Moldova nr. 122-XV din 14 martie 2003 (republicat în M.O., 2013, nr. 248-251, art. 699) sunt următoarele:

Articolul 132¹
Dispozițiile generale privind activitatea specială de
investigații

„[...]

(2) Măsurile speciale de investigații se dispun și se efectuează dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

[...]

2) există o **bănuială rezonabilă** cu privire la pregătirea sau săvârșirea unei infracțiuni grave, deosebit de grave sau excepțional de grave, cu excepțiile stabilite de lege;”

Articolul 132²
Măsurile speciale de investigații

„[...]

(3) Măsurile speciale de investigații se efectuează de către ofițerii de investigații ai subdiviziunilor specializate ale autorităților indicate în Legea privind activitatea specială de investigații.”

Articolul 132⁴
Procedura de dispunere a măsurilor speciale de investigații

„(1) Procurorul care conduce sau exercită urmărirea penală pune, prin ordonanță motivată, măsura specială de investigații în executarea subdiviziunilor specializate ale autorităților indicate în Legea privind activitatea specială de investigații.

[...]

(7) Măsura specială de investigații se dispune pe o perioadă de 30 de zile cu posibilitatea de a fi prelungită întemeiat până la 6 luni, cu excepțiile stabilite de prezentul cod.”

Articolul 132⁵
Consemnarea măsurilor speciale de investigații

„[...]

(7) Dacă prin ordonanță/încheiere se constată legalitatea efectuării măsurii speciale de investigații, procurorul sau judecătorul de instrucție, în cazul când acesta a autorizat măsura, informează persoanele care au fost supuse măsurii speciale de investigații. Pe parcursul efectuării urmăririi penale, judecătorul de instrucție sau procurorul poate amâna, prin hotărâre motivată, informarea persoanei supuse măsurii speciale de investigații, **dar nu mai târziu de momentul încetării urmăririi penale.**”

Articolul 132⁹
Efectuarea și certificarea interceptării și înregistrării
comunicărilor

„[...]”

(15) În termen de 48 de ore de la finisarea perioadei de autorizare a interceptării și înregistrării, procurorul prezintă judecătorului de instrucție procesul-verbal și suportul în original pe care au fost înregistrate comunicările. **Judecătorul de instrucție se expune printr-o încheiere asupra respectării cerințelor legale la interceptarea și înregistrarea comunicărilor de către organul de urmărire penală și decide care din comunicările înregistrate urmează a fi nimicite, desemnând persoanele responsabile de nimicire.** Nemicirea informațiilor în baza încheierii judecătorului de instrucție este consemnată de către persoana responsabilă într-un proces-verbal, care se anexează la cauza penală.”

Articolul 414
Judecarea apelului

„[...]”

(2) Instanța de apel verifică declarațiile și probele materiale examinate de prima instanță **prin citirea lor în ședința de judecată**, cu consemnarea în procesul-verbal.

(3) În cazul în care declarațiile persoanelor care au fost audiate în prima instanță se contestă de către părți, la solicitarea acestora, persoanele care le-au depus pot fi audiate în instanța de apel conform regulilor generale pentru examinarea cauzelor în primă instanță.”

ÎN DREPT

A. Argumentele autorului excepției de neconstituționalitate

8. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul pretinde că prevederile ultimei propoziții din art. 64 alin. (2) pct. 5) din Codul de procedură penală, în redacția Legii nr. 66 din 5 aprilie 2012, potrivit căreia „*În cazul în care judecătorul de instrucție a autorizat măsuri speciale de investigații, procurorul poate amâna până la 6 luni, prin ordonanță motivată, aducerea la cunoștință a actului procedural de recunoaștere în calitate de bănuț*.”, sunt neclare și imprevizibile.

9. De asemenea, autorul excepției susține că art. 132¹ pct. 2) alin. (2), 132² alin (3) și 132⁴ alin.(1) din Codul de procedură penală nu corespund criteriilor de calitate și previzibilitate a legii, deoarece nu conțin prevederi detaliate cu privire la gradul caracterului rezonabil al bănuțelii unei persoane pentru autorizarea interceptării comunicărilor și nu reglementează, astfel cum este prevăzut în Legea

nr. 59 din 29 martie 2012 privind activitatea specială de investigații, subiecții care efectuează activitatea specială de investigații, competența autorităților ale căror subdiviziuni specializate efectuează activitatea specială de investigații, obligațiile, drepturile și răspunderea ofițerului de investigații, împuternicirile procurorului în cadrul activității speciale de investigații.

10. Totodată, autorul excepției susține că deși, art. 132⁴ alin. (7) teza întâi (art. 135 alin. (4), în redacția Legii nr. 122 din 14 martie 2003) și 132⁵ alin. (7) din Codul de procedură penală în contextul dispunerii și efectuării măsurii speciale de investigații stabilesc în mod expres anumite termene limită, totuși în practică acestea nu se respectă, ceea ce denotă că dispozițiile criticate nu sunt clare și permit o interpretare și aplicare eronată.

11. Autorul pretinde că art. 132⁹ alin. (15) nu oferă „o posibilitate clară și concretă de a contesta un act ce constituie o ingerință în drepturile fundamentale”, iar procedura de verificare a „respectării cerințelor legale la interceptarea și înregistrarea comunicărilor” nu prevede participarea persoanei, drepturile căreia au fost îngrădite.

12. În final, autorul excepției susține că prevederile art. 414 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală permit instanței de apel să se limiteze la verificarea probelor administrate în prima instanță, fără ascultarea nemijlocită a martorilor.

13. Potrivit autorului excepției de neconstituționalitate, normele contestate încălcă prevederile art. 1 alin. (3), 8 alin. (1), 16, 20, 21, 23, 26, 28, 30 și 114 din Constituție.

B. Aprecierea Curții

14. Examinând admisibilitatea excepției de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele.

15. În conformitate cu articolul 135 alin. (1) lit. a) din Constituție, controlul constituționalității legilor, în speță a Codului de procedură penală, ține de competența Curții Constituționale.

16. Curtea constată că sesizarea privind excepția de neconstituționalitate, fiind ridicată de avocatul Vasile Nicoară în dosarul nr.1a-1159/15, pendinte la Curtea de Apel Chișinău, este formulată de subiectul abilitat cu acest drept, în temeiul articolului 135 alin. (1) lit. a) și g) din Constituție, astfel cum a fost interpretat prin Hotărârea Curții Constituționale nr. 2 din 9 februarie 2016.

17. Curtea reiterează că prerogativa de a soluționa excepțiile de neconstituționalitate, cu care a fost investită prin articolul 135 alin.(1) lit. g) din Constituție, presupune stabilirea corelației dintre normele legislative și textul Constituției, **ținând cont de principiul**

supremației acesteia și de pertința prevederilor contestate pentru soluționarea litigiului principal în instanțele de judecată.

18. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile articolelor 64 alin. (2) pct. 5), în redacția Legii nr. 66 din 5 aprilie 2012, 132¹ alin. (2) pct. 2), 132² alin. (3), 132⁴ alin. (1), 132⁴ alin. (7) teza întâi (135 alin. (4), în redacția Legii nr. 122 din 14 martie 2003), 132⁹ alin. (15) teza a doua, 414 alin. (2) și (3) și sintagmei „*dar nu mai târziu de momentul încetării urmăririi penale*” din alin. (7) al art.132⁵ din Codul de procedură penală.

19. Cât privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor ultimei propoziții din art. 64 alin. (2) pct. 5) din Codul de procedură penală, în redacția Legii nr. 66 din 5 aprilie 2012, Curtea menționează că aceasta **nu poate fi reținută**, întrucât, la 28 iunie 2013, Parlamentul a adoptat Legea nr. 158 pentru modificarea art. 64 din Codul de procedură penală, prin care textul criticat a fost exclus, iar, prin Decizia nr. 8 din 25 iulie 2013, Curtea Constituțională a reținut că **prin excluderea prevederii contestate excepția de neconstituționalitate a fost rezolvată** și pentru acest motiv, în conformitate cu dispozițiile articolului 60 lit. d) din Codul jurisdicției constituționale, a dispus sistarea procesului.

20. Curtea relevă că autorul excepției a invocat pretinsa încălcare a articolelor 1 alin. (3), 8 alin. (1), 16, 20, 21, 23, 26, 28, 30 și 114 din Constituție, referindu-se, în esență, la neconcordanța atât dintre dispozițiile articolelor Codului de procedură penală, cât și la corelația dintre normele cuprinse în Codul de procedură penală și cele ale Legii nr. 59 din 29 martie 2012 privind activitatea specială de investigații.

21. Curtea reține că o prevedere legală poate constitui obiect al jurisdicției constituționale doar în cazul în care normele constituționale invocate au incidență asupra normelor contestate, **și nicidecum compararea prevederilor mai multor legi între ele sau a dispozițiilor cuprinse în aceeași lege și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției.**

22. Astfel, cu referire la invocarea pretinselor încălcări, Curtea constată că autorul excepției **nu a motivat incidența normelor constituționale** asupra prevederilor contestate.

23. Sub acest aspect, Curtea constată că întreaga motivare a autorului excepției de neconstituționalitate se încadrează în sfera unei problematice care **excedează controlului de constituționalitate** a dispozițiilor legale invocate. Or, înțelegerea conținutului normelor juridice criticate prin **corelare cu alte dispoziții legale vizează interpretarea și aplicarea legilor** în cauzele deduse judecării și intră în competența instanțelor

judecătorești investite cu soluționarea cauzelor, fiind operațiuni specifice și inerente îmfăptuirii justiției, iar nu realizării controlului conformității legii cu Constituția.

24. Așadar, Curtea observă că, în esență, dispozițiile articolelor 132¹ alin. (2) pct. 2), 132² alin. (3), 132⁴ alin. (1), 132⁴ alin. (7) teza întâi (135 alin. (4), în redacția Legii nr. 122 din 14 martie 2003), 132⁹ alin. (15) teza a doua și sintagma „*dar nu mai târziu de momentul încetării urmării penale*” din alin. (7) al art.132⁵ din Codul de procedură penală reglementează procedura de dispunere, efectuare și consemnare a măsurilor speciale de investigații, inclusiv în cazul interceptării și înregistrării comunicărilor.

25. Interceptările și înregistrările audio sau video fac parte din tehnicile speciale de investigații în justiția penală, acestea fiind metode de investigații recunoscute la nivel european, care au constituit, de altfel, obiectul unei Recomandări a Comitetului de Miniștri nr. 10 (2005) privind tehnicile speciale de anchetă în legătură cu infracțiuni grave, inclusiv acte de terorism.

26. În acest context, în partea ce ține de aprecierea caracterului rezonabil al bănuielii unei persoane pentru autorizarea interceptării și înregistrării comunicărilor, Curtea Europeană în cauza *Roman Zakharov v. Rusia (hotărârea Marii Camere din 4 decembrie 2015)* a statuat că:

„260. [...] [autoritatea care autorizează] **trebuie să dispună de competența de a verifica existența unei suspiciuni rezonabile împotriva persoanei vizate**, în special dacă există indicii de fapt pentru a suspecta persoana că planifică, comite sau a comis infracțiuni sau alte acțiuni care constituie temei pentru aplicarea măsurilor de supraveghere secretă, cum ar fi, de exemplu, acțiuni care pun în pericol securitatea națională.”

27. Astfel, Curtea relevă că, în conformitate cu prevederile art. 132² din Codul de procedură penală, interceptarea și înregistrarea comunicărilor sau a imaginilor se efectuează **doar cu autorizarea judecătorului de instrucție**.

28. În același timp, Curtea relevă că dispozițiile art. 18 din Legea privind activitatea specială de investigații prevăd că măsurile speciale de investigații, și anume interceptarea și înregistrarea comunicărilor, se efectuează **numai în cadrul unui proces penal**, conform Codului de procedură penală. **Acest fapt denotă că persoana supusă acestei măsuri speciale de investigații beneficiază de toate garanțiile unui proces echitabil.**

29. Mai mult, Curtea menționează că prevederile art. 132⁵ din Codul de procedură penală stabilesc că, la încetarea măsurii speciale de investigații, judecătorul de instrucție **este obligat să declare nul procesul-verbal și să dispună nimicirea imediată** a purtătorului material de informații și a materialelor acumulate pe parcursul

efectuării măsurii speciale de investigații în cazul în care constată că măsura s-a efectuat cu încălcarea vădită a drepturilor și libertăților omului.

30. De asemenea, în conformitate cu art. 132¹¹ din Codul de procedură penală, mijloacele de probă referitoare la interceptarea și înregistrarea comunicărilor pot fi supuse expertizei tehnice la cererea procurorului, a părților interesate sau din oficiu de către instanța de judecată. Astfel, legislația procedurală penală în vigoare asigură controlul judiciar și în acest domeniu, judecătorul **având obligația să examineze valabilitatea acestor mijloace de probă** sub toate aspectele legalității și temeinicia autorizării și efectuării măsurilor respective.

31. Prin urmare, Curtea subliniază că este obligația instanțelor de judecată de a decide asupra admisibilității sau inadmisibilității tuturor probelor administrate în cadrul urmăririi penale, care urmează a fi dezbătute în contradictoriu de către părți în cadrul unei audieri publice.

32. Totodată, potrivit articolului 305 alin. (8) din Codul de procedură penală, încheierea judecătorului de instrucție, adoptată ca urmare a demersurilor referitoare la efectuarea acțiunilor de urmărire penală sau măsurilor speciale de investigații, poate fi contestată cu recurs la curtea de apel. Or, verificarea respectării normelor procesual-penale este atribuția exclusivă a instanțelor judecătorești, acestea fiind și singurele în măsură să aprecieze *in concreto* efectele aplicării normei la situația de fapt dedusă instanței în fiecare caz în parte.

33. Având în vedere cele enunțate supra, Curtea nu poate reține critica textului legii în raport cu dispozițiile articolului 20 din Constituție privind accesul liber la justiție și articolul 26 din Constituție, care garantează dreptul la apărare, întrucât dispozițiile legale ce fac obiectul excepției nu împiedică bănuitul, învinuitul sau inculpatul să conteste legalitatea dispunerii, efectuării, consemnării și certificării interceptării și înregistrării comunicărilor și nici nu interzic, în cadrul procesului penal, să fie asistat de un apărător.

34. În partea ce ține de pretinsa neconstituționalitate a art. 414 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală, Curtea observă că, deși prevederile alineatului (2) stabilesc că instanța de apel verifică declarațiile și probele materiale examinate de prima instanță prin citirea lor în ședința de judecată, cu consemnarea în procesul-verbal, totuși dispozițiile alineatului (3) **prevăd garanții procedurale**, care stabilesc posibilitatea audierii în instanța de apel, conform regulilor generale pentru examinarea cauzelor în prima instanță, a persoanelor care au depus mărturii în prima instanță în cazul contestării

declarațiilor de către părți, asigurându-se astfel dreptul la apărare în cadrul acestei proceduri.

35. În acest sens, Curtea nu poate reține că prevederile art. 414 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală contravin garanțiilor constituționale instituite de art. 20 din Constituție. Or, Curtea menționează că modul de aplicare a garanțiilor unui proces echitabil în cadrul procedurilor în fața curților de apel depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor în cauză, urmând să se țină cont de totalitatea procedurilor și a rolului curții de apel în ordinea juridică internă (*Botten v. Norvegia*, nr. 16206/90, hotărâre din 19 februarie 1996, § 39).

36. Prin urmare, având în vedere că excepția de neconstituționalitate abordează situații de fapt, și anume de aplicabilitate a normelor contestate, Curtea reține că este de competența instanței de judecată de a stabili dacă sunt respectate dispozițiile legale privind dispunerea, efectuarea, consemnarea și certificarea interceptării și înregistrării comunicărilor. Or, Curtea nu este competentă a analiza aplicarea unei dispoziții legale într-o situație concretă.

37. Cu referire la invocarea art. 1 alin. (3) și 8 alin. (1) din Constituție, Curtea reține că aceste norme constituționale comportă un caracter generic, constituie imperative de ordin general-obligatoriu, stau la baza oricăror reglementări și nu pot constitui reperi individuale și separate.

38. Totodată, norma constituțională cuprinsă la art. 16 nu are o semnificație autonomă și urmează a fi aplicată în combinație cu normele constituționale care garantează un drept fundamental.

39. În același timp, Curtea menționează că dispozițiile articolelor 21, 28, 30 și 114 din Constituție nu au incidență în prezenta cauză.

40. În lumina celor expuse, Curtea menționează că sesizarea este nefondată și nu poate fi acceptată pentru examinare în fond.

Din aceste motive, în temeiul articolului 26 din Legea cu privire la Curtea Constituțională, articolelor 61 alin. (3) și 64 din Codul jurisdicției constituționale și al pct. 28 lit. d) din Regulamentul privind procedura de examinare a sesizărilor depuse la Curtea Constituțională, Curtea Constituțională

DECIDE:

1. *Se declară inadmisibilă* sesizarea privind excepția de neconstituționalitate a următoarelor prevederi din Codul de procedură penală al Republicii Moldova nr. 122-XV din 14 martie 2003:

- articolul 64 alineatul (2) pct. 5), în redacția Legii nr. 66 din 5 aprilie 2012 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală al Republicii Moldova nr. 122-XV din 14 martie 2003;
- articolele 132¹ alineatul (2) pct. 2), 132² alineatul (3) și 132⁴ alineatul (1);
- articolul 132⁴ alineatul (7) teza întâi (articolul 135 alineatul (4), în redacția Legii nr. 122 din 14 martie 2003);
- sintagma „*dar nu mai târziu de momentul încetării urmăririi penale*” din alineatul (7) al articolului 132⁵;
- articolul 132⁹ alineatul (15) teza a doua;
- articolul 414 alineatele (2) și (3),
excepție ridicată de avocatul Vasile Nicoară în dosarul nr.1a-1159/15, pendinte la Curtea de Apel Chișinău.

2. Prezenta decizie este definitivă, nu poate fi supusă nici unei căi de atac, intră în vigoare la data adoptării și se publică în Monitorul Oficial al Republicii Moldova.

Președinte

Alexandru TĂNASE

Chișinău, 12 octombrie 2016
DCC nr.67
Dosarul nr. 84g/2016